Pregaria.cat

Entrada

Crits al metro

No parlava, cridava. Era una dona d'una mitjana edat, vestia de forma normal i duia una borsa d'uns grans magatzems a la mà. Semblava molt empipada i cridava en el metro contra no se sap què. De tant en tant es girava i mirant a la gent de forma general encara s'enfadava més, contra tothom i contra ningú en concret.

L'espectacle no era només ella, sinó també la reacció de la gent. Hi havia qui reia sota el nas. D'altres movien el cap com dient que una persona que parlava sola cridant no podia anar sola pel carrer. La majoria estava pendent del que podia passar i l'esquivava. Potser ningú en aquells moments pregava per ella. O potser sí. Mai es poden saber aquestes coses.

La teva pregària més o menys era com aquesta. "Quina història es deu amagar sota els crits i les amenaces estridents d'aquesta dona. El que és clar és que hi ha una gran soledat i possiblement moltes desgràcies acumulades. La presento al Senyor, que viu en nosaltres, que ens coneix i ens estima, i que també un dia va ser marginat i depreciat per una gran multitud. No puc fer res ara per ella, i no sé si seria prudent, o encara la situació es tornaria molt pitjor. Però, en el meu cor, la reconec com a germana. Presento a Déu la meva pobresa i incapacitat per ajudar-la en aquests moments."

Quan va arribar el tren i tothom hi va pujar hi havia en el vagó un parell de joves, possiblement de l'Europa de l'Est, que tocaven la guitarra. Era una melodia tendrament rítmica, La dona va callar durant tota l'estona del concert. Els mirava. Ella que fins aquell moment no havia fixat els ulls en ningú. I en acabar la música, a punt d'arribar a Verdaguer, va ser, em sembla, l' única persona que els va donar una moneda. Quan va baixar va tornar a cridar i a esplaiar-se contra tot. I la seva veu es va anar perdent per la distància. "És possible, Senyor, que aquests músics, hagin amorosit un xic les penes del cor d'aquesta filla vostra". La seva moneda val més que una targeta de crèdit".

Ampliació.

Salm 38, 9-16.

.- Estic esgotat i desfet, crido i em planyo amb tota l'ànima.

.- El cor em palpita, les forces m'abandonen.

.- Amics i veïns s'aparten del meu mal.

.- Però jo faig el sord, no escolto res.

.- Senyor, jo espero en Tu.